

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa S. B.

przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w O.

o rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt I ACa 937/15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 lutego 2015 r., którym zasądzono na jego rzecz rentę z tytułu niezdolności do pracy i zwiększonych potrzeb, poczynwszy od 24 lutego 2007 r. w wysokości 40% minimalnego wynagrodzenia w poszczególnych okresach, a w pozostałej części dotyczącej renty za okres od kwietnia 1999 r. do 23 lutego 2007 r. i z tytułu pogorszenia widoków na przyszłość, powództwo zostało oddalone.

Powód w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia

prawnego upatrywał w potrzebie określenia relacji art. 442¹ § 2 k.c. do art. 118 k.c. w odniesieniu do terminu przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe (rentę), związane z naprawieniem szkody wynikłej z występku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym

charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Przedstawione przez skarżącego wątpliwości pozbawione są cech zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Kwestie związane z terminem przedawnienia roszczeń okresowych, w tym obejmujących poszczególne raty rentowe były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, które doprowadziły do wyjaśnienia pojawiających się w tej materii problemów. Skarżący nie przedstawił argumentów przemawiających za koniecznością zmiany tego stanowiska i ponownego podjęcia tej problematyki przez Sąd Najwyższy, poprzestając na polemice niepopartej jurydycznymi racjami. Brak także podstaw do przyjęcia, że to zagadnienie jest przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c..

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Za odstąpieniem od obciążenia powoda tymi kosztami przemawiała jego trudna sytuacja życiowa i majątkowa oraz istotne znaczenie dla niego rozstrzygnięcia dotyczącego wniesionej skargi.